

[Socialministeren.]

er jo herom det at sige, at Invaliderentyderne ikke saaledes som Aldersrentenyderne efter den gamle Lovgivning er afskaaret fra at faa Hjælp gennem Hjælpekassen.

De to resterende Punkter, personligt Tillæg til Aldersrentenyderne og Brændselshjælp, er altsaa det, man fra Landstingets Side har forhandlet om i Realiteten og de Punkter, hvor man er naaet til det her foreliggende Resultat. Jeg beklagede mig ovre i Landstinget — ikke overfor Landstinget, men i Landstinget — over, at man i adskillige Blade, særlig Venstreblade, i en hoverende Tone havde fremsat den Paastand, at nu havde Landstinget nedskaaret Regeringens Forslag fra 8,7 Mill. Kr. til 700 000 Kr. Det var fremsat i en Tone, som jeg sagde, som om det var Regeringen eller mig, der skulde have Pengene, medens det i Virkeligheden er de gamle, det gaar ud over, naar de 8,7 Mill. Kr. er blevet til 700 000 Kr.

Det er nu imidlertid ikke saa slemt, som Venstre selv fremstiller det. Hvis man vil sammenligne, maa man jo sammenligne, hvad man fra Regeringens Side havde tænkt at yde i personlige Tillæg og Brændselshjælp til Aldersrentenydere, og hvad der bydes efter Landstingets Forslag.

Efter mit Forslag vilde der til personlige Tillæg til Aldersrentenydere yderligere blive stillet 1 370 000 Kr. til Raadighed og til Brændselshjælp til Aldersrentenydere 2 375 000 Kr. Det vil altsaa sige, at til de Formaal, der her er lovgivet for, lød mit Forslag paa 3 745 000 Kr. Hvor meget ydes der nu? Ja, for Byernes Vedkommende drejer Forhøjelsen fra $\frac{1}{20}$ til $\frac{1}{16}$ sig om 342 000 Kr. beregnet; for Landets Vedkommende andrager den første Forhøjelse, Forhøjelsen til $\frac{1}{7}$, 361 000 Kr.

Med Hensyn til det andet Punkt, som Ordføreren var stærkt inde paa, altsaa Forhøjelsen af Hjælpen, hvor Udgifterne til Hospitalsbehandling, Medicin o. s. v. overstiger $\frac{1}{20}$ af Udgifterne ifølge § 5, jfr. § 7, var der Uenighed mellem Landstingets ærede Ordfører og mig om, hvor stort dette beregnede Beløb kunde antages at blive.

Efter de Oplysninger, der foreligger for mig, og som jeg har meddelt Landstingsudvalget i Skrivelse af 18. Januar, er for Øjeblikket Udgifterne til Sygehjælp i Landkommunerne beregnet til ca. 1,3 Mill. Kr. Hvis man herfra drager de 5 pCt., $\frac{1}{20}$ af Udgifterne efter § 5, jfr. § 7, nemlig 1 012 000 Kr., faar man tilbage 0,3 Mill. Kr. Men da Forholdene maa antages at ligge

meget forskelligt i de enkelte Landkommuner, idet adskillige naturligvis bruger meget mindre end 5 pCt. til Sygehjælp, vil den samlede Udgift paa ca. 1,3 Mill. Kr. til Sygehjælp betyde, at de øvrige Kommuner faar en saa meget større samlet Overskridelse af den for Kommunerne enkeltvis beregnede 5 pCt.s Udgift.

Derfor kan man, hvad jeg har meddelt Landstingsudvalget, vente, at den samlede Overskridelse af 5 pCt.s Grænsen vil blive væsentlig større. Vi kan ikke vide, hvor meget, men maaske, er det sagt af de sagkyndige, der har beregnet det i Ministeriet, vil det andrage 400 000 Kr., hvad der svarer til $\frac{1}{50}$ af Grundbeløbet efter §§ 5 og 7.

Det skulde altsaa betyde, at der i beregnet Udgift efter dette Forslag fra Landstinget kan ydes 342 000 Kr. plus 361 000 Kr. plus 400 000 Kr., eller i alt 1 103 000 Kr. Det er ganske vist ikke 3 745 000 Kr., men det er dog heller ikke ingenting, og under Hensyn hertil, og som Forholdene i det hele politisk har foreligget, har jeg lige som andre ment, at man burde tage dette Forslag.

Den ærede Ordfører Hr. Vesterager sagde, at det konservative Folkeparti beklagede denne stykkevise Lovgivning, som man nu var stærkt inde paa. Ja, det beklager vi vel i og for sig alle sammen, at det er nødvendigt stadig at fremsætte disse midlertidige Forslag, men eet er jo at beklage det, et andet er at nægte, at det er nødvendigt, og jeg kan ikke forstaa, at man fra det konservative Folkepartis Side vil kunne benægte Nødvendigheden af at fremsætte disse midlertidige Forslag, naar man samtidig er klar over, at det kan vare et, to eller tre Aar, før den endelige Reform kan blive vedtaget. I disse et, to eller tre Aar kan man jo ikke lade disse gamle sidde og vente paa at faa den Hjælp, som man i og for sig fra alle Sider er enig om og ønsker at yde dem.

Det er derfor, disse midlertidige Forslag fremkommer, til Fordel for de gamle, for Invaliderne, for de kronisk syge, for de arbejdsløse o. s. v.; det er ikke, fordi Regeringen har særlig Lyst til at fremsætte disse Forslag, samtidig med at der ligger Forslag til en samlet Reform paa Rigsdagens Bord, det er, fordi de vedkommende trængende ikke kan vente disse to eller tre Aar, indtil dette Forslag er blevet færdigbehandlet.

Naar endelig den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde, at han hellere vilde have, at Regeringen skulde forhandle sig til Rette i dette høje Ting end i